

ζωήν του, καὶ αὐτὸν τὸν παραλυτικὸν πενθερόν του ὡς ἡθικὸν αὐτουργόν.

Μετά τινας ἡμέρας λαμβάνω μίαν ἡμερίδα νεοφανῆ, μετὸν τίτλον «Ὁ Πέλεκυς» καὶ μετὸ ὄνομα τοῦ δικομανοῦς ὡς διευθυντοῦ καὶ συντάκτου. Καὶ ἦτον ὅλη γεμάτη, πλάκα ἀπὸ τὰ παράπονα καὶ τοὺς γογγυσμούς του κατὰ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐπειτα ἀπουσίασα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐπὶ ἑξ ἢ ἐπτὰ ἔτη. Ἐπανελθὼν δὲ τὸν συνήντησα μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἰδὸν Σταδίου καὶ ἐδυσκολεύθηκα νὰ τὸν γνωρίσω. Κακο-ντυμένος, κουρελιασμένος σχεδόν, παλινωμένος κατὰ τε τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ σῶμα, ἐλεεινός. Μόνον τὰ βαθουλὰ του μάτια διετήρουν τὴν νευρικὴν λάμψιν καὶ ἀνησυχίαν ποῦ εἶχαν ἄλλοτε.

— Βλέπεις πῶς μέκαμαν οἱ δικηγόροι καὶ τὰ δικαστήρια; μοῦ εἶπε μετὸν τόνον θρηνητικόν. Δὲν μάφηκαν παρὰ τὸ σάλιο ᾗς τὸ στόμα.

Ἐπάνω εἰς αὐτὰ διέβη μία ἄμαξα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγαυρία ἓνας καλοθρεμμένος καὶ καλοντυμένος, τὸν ὅποιον μοῦ ἔδειξε.

— Νά, αὐτός, ὁ δικηγόρος μου, φορεῖ τώρα ψηλὸ καπέλο καὶ ἐγώ...

— Καὶ σὺ θέλεις καπελαιίς, βλάκα! τοῦ εἶπα.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπέδιδεν ἐναντίον μου καταγγελίαν ἐπὶ ἐξου-βρίσει.

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Ὁ πρῶτος ὁρος τῆς εὐτυχίας εἶνε νὰ νομίζῃ τις ἑαυτὸν ἀπαραίτητον εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἀπαισιόδοξος, μελετῶν τὰ φαντασιώδη κακά, χάνει τὸν καιρὸν, τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν πραγματικῶν.